

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Benediktinské arcidiecéze sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze Břevnově**, se sídlem Markétská 1, Praha 6, zastoupený JUDr. Alenou Štumpfovou, advokátkou se sídlem Markétská 1, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2010, č. j. 6 Ca 336/2007 - 47, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 10. 2007, č. j. 500/1348/503 21/07, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 20. 7. 2007, č. j. 10/OOP/0708611.29/07/RJJ. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně žalobci podle § 66 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v relevantním znění (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) zakázal pokácet 15 kusů lip na nádvoří před bazilikou sv. Markéty v areálu Břevnovského kláštera s tím, že případné pokácení uvedených dřevin je možné provést pouze na základě pravomocného povolení orgánu ochrany přírody vydaného podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce u Městského soudu v Praze žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud rozsudkem ze dne 26. 11. 2010, č. j. 6 Ca 336/2007 - 47, tuto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížností doručenou Městskému soudu v Praze dne 10. 1. 2011 se žalobce (stěžovatel) domáhá přezkoumání a zrušení rozsudku městského soudu.

Podáním doručeným městskému soudu dne 17. 3. 2011 pak stěžovatel navrhl, aby byl kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. přiznán odkladný účinek, neboť výkonem předmětných správních rozhodnutí by stěžovateli vznikla nenahraditelná újma.

Stěžovatel uvádí, že v současné době je realizován projekt „Břevnovský klášter - rehabilitace a zpřístupnění klášterní zahrady“, č. reg. CZ.2.16/2.1.00/22221, v jehož rámci probíhá rozsáhlá rekonstrukce klášterní zahrady a příslušných stavebních objektů. Realizace zmíněného projektu má být hrazena z veřejných prostředků, a to na základě smlouvy ze dne 4. 11. 2009 o financování projektu v rámci Operačního programu Praha - Konkurenceschopnost, již stěžovatel uzavřel s řídicím orgánem Operačního programu Praha - Konkurenceschopnost, kterým je Hlavní město Praha. Jelikož ovšem k úhradě

realizačních nákladů z veřejných prostředků dochází zpětně, tj. v posuzované věci až po té, co budou nejprve zaplacený z prostředků stěžovatele, byl stěžovatel nucen vzít si překlenovací úvěr ve výši 30 000 000 Kč a zastavit ve prospěch věřitele nemovitosti ve svém vlastnictví.

Stěžovatel dále uvádí, že předmětná rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně byla podkladem pro vydání rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 19. 2. 2008, č. j. ČIŽP/10/OOP/SR01/0708611.006/RTM, kterým byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 1 500 000 Kč. Odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí o udělení pokuty pak žalovaný zamítl svým rozhodnutím ze dne 1. 7. 2008, č. j. 500/654/503 21/08, a rozhodnutí České inspekce životního prostředí o udělení pokuty potvrdil. Rozhodnutí žalovaného ve věci pokuty stěžovatel rovněž napadl žalobou u Městského soudu v Praze, přičemž městský soud k návrhu stěžovatele přiznal žalobě odkladný účinek a následně řízení o žalobě usnesením přerušil. Po té, co byl vydán rozsudek č. j. 6 Ca 336/2007 - 47, napadený kasační stížností v nyní posuzované věci, rozhodl městský soud, že v řízení o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2008, č. j. 500/654/503 21/08, ve věci pokuty se pokračuje.

V této souvislosti stěžovatel podotýká, že pokud by mu byla v důsledku výkonu uvedených rozhodnutí z účtu sražena pokuta ve výši 1 500 000 Kč, nebude moci např. čerpat účelové vázané dotace a dále bude sankcionován nejen povinností celou poskytnutou dotaci vrátit, ale též uhradit majetkovou sankci. Takto vzniklé škody by měly pro stěžovatele zcela nevratné důsledky, a to i v případě, že by stěžovatel posléze byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný.

Součástí soudního spisu není vyjádření žalovaného k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 4. 2011, č. j. 9 Ca 274/2008 - 228, zamítl žalobu stěžovatele proti uvedenému rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2008, č. j. 500/654/503 21/08 ve věci pokuty uložené stěžovateli za správní delikt podle § 88 odst. 2 písm. j) zákona o ochraně přírody a krajiny ve výši 1 500 000 Kč, když nerespektoval zákaz vykácet 15 kusů lip na nádvoří před bazilikou sv. Markéty v areálu Břevnovského kláštera stanovený v rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 20. 7. 2007, č. j. 10/OOP/0708611.29/07/RJJ. Městský soud v odůvodnění zmíněného rozsudku uvedl, že při posouzení zákonnosti rozhodnutí o uložení pokuty byl vázán závěry vyslovenými v pravomocném rozsudku ze dne 26. 11. 2010, č. j. 6 Ca 336/2007 - 47, v němž posuzoval zákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2007, č. j. 500/1348/503 21/07, resp. příslušného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž bylo stěžovateli zakázáno uvedené dřeviny bez vydání povolení podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny vykácet.

Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však na návrh stěžovatele přizná, jsou-li k tomu splněny zákonné předpoklady. Ty definuje pro odkladný účinek žaloby i kasační stížnosti § 73 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je k přiznání odkladného účinku třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nenahraditelnou újmu a zároveň se přiznání odkladného účinku nesmí dotknout nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a nesmí být v rozporu s veřejným zájmem.

Na tomto místě je nutno zdůraznit, že právní následky rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 20. 7. 2007, č. j. 10/OOP/0708611.29/07/RJJ, nastaly pro stěžovatele již okamžikem, kdy mu bylo toto rozhodnutí doručeno, neboť odvolání, které stěžovatel proti

tomuto rozhodnutí podal, nemělo podle § 90 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny odkladný účinek. Na této skutečnosti pak nic nezměnilo ani to, že stěžovatel napadl rozhodnutí, jímž žalovaný zmíněné odvolání zamítl, žalobou u Městského soudu v Praze, neboť podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu obecně nemá odkladný účinek (§ 73 odst. 1 s. ř. s.); stěžovatel sám přitom v řízení před městským soudem o přiznání odkladného účinku žaloby nepožádal.

V kasační stížnosti se stěžovatel přesto domáhal přiznání odkladného účinku ve vztahu k rozhodnutí žalovaného i k příslušnému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci zákazu vykácení dřevin. V této souvislosti lze odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž lze za výjimečných okolností vztáhnout odkladný účinek kasační stížnosti nejen na kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu, ale i na žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 - 96, publikované pod č. 786/2006 Sb. NSS). V daném případě by pak bylo nutno vztáhnout odkladný účinek i na příslušné správní rozhodnutí prvního stupně, tj. na rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 20. 7. 2007, č. j. 10/OOP/0708611.29/07/RJJ, neboť, jak již bylo uvedeno výše, odkladný účinek odvolání proti rozhodnutí o omezení a zastavení činnosti podle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny je ze zákona vyloučen. Nejvyšší správní soud však pro takový krok neshledal jakýkoliv důvod.

Stěžovatel totiž neuvádí žádné skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že výkonem či jinými právními následky předmětného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně týkajícího se zákazu vykácení dřevin mu bude způsobena nenahraditelná újma. Veškerá tvrzení stěžovatele směřují pouze k následkům, které by mu plynuly z výkonu rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 19. 2. 2008, č. j. ČIZP/10/OOP/SR01/0708611.006/RTM, jímž byla stěžovateli uložena pokuta za správní delikt podle § 88 odst. 2 písm. j) zákona o ochraně přírody a krajiny. Posledně zmíněné rozhodnutí však není předmětem řízení v nyní posuzované věci, případné přiznání odkladného účinku vůči rozhodnutí o zákazu vykácení dřevin by nemělo žádný vliv na vykonatelnost či jiné právní následky rozhodnutí o uložení pokuty. Stěžovatelem tvrzenou nenahraditelnou újmu spočívající ve výkonu rozhodnutí o uložení pokuty bude tedy Nejvyšší správní soud posuzovat v případě, pokud bude k návrhu stěžovatele rozhodovat o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2011, č. j. 9 Ca 274/2008 – 228, a to po té, až mu bude taková případná kasační stížnost společně s návrhem na přiznání odkladného účinku městským soudem předložena.

Nejvyššímu správnímu soudu za této situace nezbyvá než konstatovat, že v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku dovodit; proto Nejvyšší správní soud dle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu